

7. ข้อพิพาททางกฎหมาย

ณ วันที่ 20 มีนาคม 2556 บริษัทไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่ยังไม่สิ้นสุด ซึ่งอาจมีผลกระทบทางด้านลบต่อสินทรัพย์ของบริษัทที่มีจำนวนสูงกว่าร้อยละ 5.00 ของส่วนของผู้ถือหุ้น หรือต่อการดำเนินธุรกิจของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญ

อย่างไรก็ดี บริษัทมีข้อพิพาททางกฎหมายซึ่งเป็นคดีในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางระหว่างบริษัทเป็นโจทก์ และกรุงเทพมหานคร (“กทม.”) เป็นจำเลย โดยบริษัทฟ้อง กทม. ฐานผิดสัญญา และเรียกร้องค่าเสียหายจำนวน 530,367,071.53 บาท เนื่องจาก กทม. ได้สั่งซื้อรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำจากต่างประเทศโดยขนส่งทางเรือและขนถ่ายขึ้นที่ท่าเทียบเรือของบริษัทเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2550 และบริษัทได้ดำเนินการขนย้ายรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำดังกล่าวมาจอดพักไว้ในลานพักสินค้าขาเข้าของบริษัท เพื่อรอให้ กทม. ดำเนินการทางพิธีการศุลกากร รวมถึงชำระค่าธรรมเนียมให้แก่บริษัทก่อนที่จะนำรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำออกจากลานพักสินค้าขาเข้าของบริษัท

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่รถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำได้ถูกส่งมายังท่าเทียบเรือของบริษัท รวมถึงขนย้ายมาจอดพักไว้ในลานพักสินค้าขาเข้าของบริษัทแล้ว กทม. ไม่ได้ดำเนินการทางพิธีการศุลกากร จึงไม่สามารถขนย้ายรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำดังกล่าวออกจากท่าเทียบเรือของบริษัท จนพ้นกำหนดการชำระอากรหรือวางประกันอากรของตามบัญชีเรือ และทำให้รถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำดังกล่าวตกเป็นของตกค้างตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ดังนั้น บริษัทจึงยื่นฟ้องให้ กทม. ชำระค่าภาระเคลื่อนย้ายรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำ และค่าใช้ท่าวางพักสินค้าเข้า และค่าภาระฝากเก็บสินค้าเข้า ให้แก่บริษัทในระหว่างเวลาที่สินค้าถูกส่งมาเทียบท่าเทียบเรือของบริษัทจนถึงวันที่บริษัทฟ้องคดีนี้ตามสัญญา

เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2556 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้อง โดยได้วินิจฉัยว่าค่าภาระที่บริษัทเรียกร้องเป็นการเรียกร้องเอาค่าบริการในการประกอบกิจการท่าเรือ ซึ่งเป็นเป็นสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และระยะเวลานับตั้งแต่เรือขนส่งสินค้าเทียบท่าเทียบเรือและยกสินค้าพักไว้เป็นระยะเวลาเพื่อใช้เป็นฐานในการคำนวณค่าภาระเท่านั้น ไม่ใช่เวลาที่ใช้เป็นฐานเริ่มนับอายุความสิทธิเรียกร้อง ซึ่งในคดีนี้สิทธิเรียกร้องบังคับได้ในวันที่เรือบรรทุกสินค้าเทียบท่า และมีการยกขนรถดับเพลิงและรถบรรทุกน้ำเสร็จ คดีจึงขาดอายุความ จึงไม่ต้องวินิจฉัยข้อพิพาทอื่นต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

ต่อมาในวันที่ 31 กรกฎาคม 2556 บริษัทได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางดังกล่าวต่อศาลฎีกา และหากบริษัทถูกศาลฎีกายกฟ้องในท้ายที่สุด การยกฟ้องของศาลฎีกาดังกล่าวจะไม่ส่งผลกระทบทางด้านลบต่อสินทรัพย์ของบริษัท เนื่องจากบริษัทเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง และไม่ได้ถูกเรียกค่าเสียหายในคดีนี้แต่อย่างใด

ทั้งนี้ รายได้สำหรับการให้บริการแก่ กทม. ดังกล่าวรวมเป็นจำนวน 37.01 ล้านบาท โดยบริษัทเริ่มรับรู้รายได้ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2550 และต่อมาเมื่อเดือนมิถุนายน 2550 บริษัทเห็นว่ามีแนวโน้มที่จะได้รับค่าบริการ จึงหยุดรับรู้รายได้และทำการตั้งค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญเต็มจำนวน